

PATRICK
ROTHFUSS

ILUSTRĂȚII DE NATE TAYLOR

editura rao

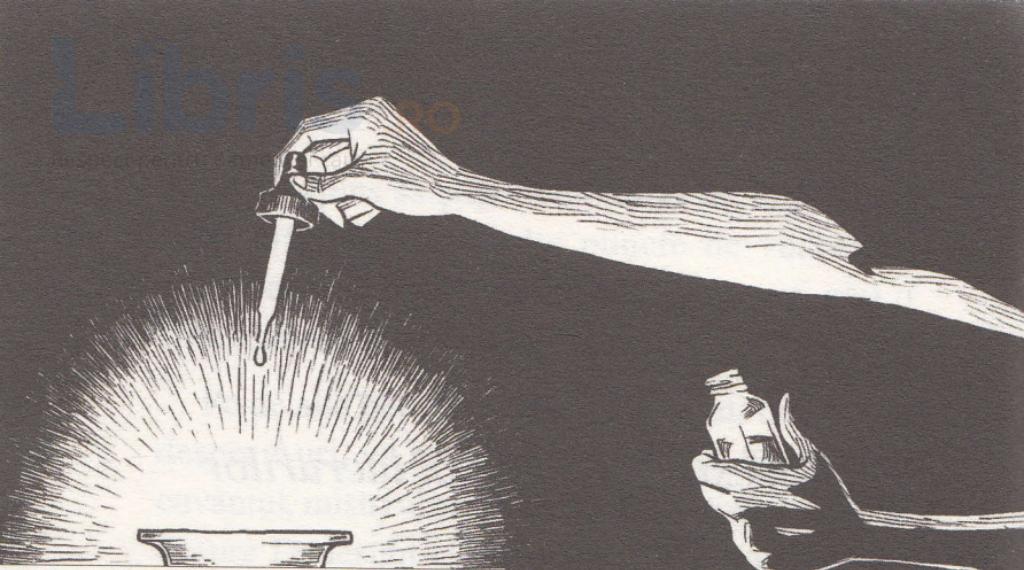

Dedesubtul adânc al lucrurilor

Auri se trezi cu gândul că mai avea șapte zile. Da. Nu încăpea nicio îndoială. Urma să-o viziteze în șapte zile. Mai avea mult de așteptat. Dar nu suficient încât să-și permită să facă toate pregătirile. Nu și dacă era atentă. Nu și dacă dorea să fie pregătită. Auri deschise ochii și zări un crâmpel de lumină.

Curios lucru, dat fiind că se afla în adâncurile Mantalei, locul ei intim. Se anunța o zi albă. O zi profundă. O zi a descoperirilor. Auri zâmbi, entuziasmată. În lumina difuză își zări conturul palid al brațului, pe măsură ce degetele ei însfăcară sticluța cu pipetă aflată pe tăblia de lemn de la capătul patului. Îi desfăcu capacul și picură un strop în castronul lui Foxen. După câteva clipe, o strălucire albăstruie, ca de amurg, prinse ușor viață.

Cu mișcări grațioase, Auri dădu pătura la o parte, atentă să nu atingă podeaua. Coborî din pat și simți piatra caldă sub tălpile goale. Pe măsuța de lângă pat o așteptau ligheanul și o bucată din cel

mai înmiresmat săpun al ei. Toate erau aşa cum le lăsase înainte de culcare. Un semn bun.

Auri turnă încă o picătură chiar deasupra lui Foxen. Șovăi, apoi pe față ei înflori un rânjet, și dădu drumul și celei de-a treia picături. Fără jumătăți de măsură într-o zi a descoperirilor. Luă pătura în brațe și o împături de mai multe ori, ajutându-se de bărbie și având grijă ca faldurile ei să n-atingă podeaua. Lumina lui Foxen se întărea. La început, era o scânteie abia perceptibilă, ca o stea îndepărtată. Apoi prinse mai mult contur, aducând cu un licurici. În cele din urmă, ajunse la strălucirea maximă. Viziunea sclipea mândră în castron, o bucată de jăratic albastru-verzui, depășind puțin mărimea unei monede.

Auri zâmbi, pe măsură ce lumina lui colora Mantaua în nuanțe albăstrei. Apoi își roti privirea. Ochii îi căzură pe patul ei perfect, ce i se potrivea

de minune. Trecu în revistă scaunul, lădița din lemn de cedru și micul pocal de argint.

Prin vatră bătea vântul. Pe polița aflată deasupra căminului stăteau însirate frunza ei galbenă, cutia cu pietre și borcanul de sticlă cenușie, în care se aflau câteva frunze uscate de levănțică. Totul era aşa cum trebuia. Nimic nu era altfel decât ar fi trebuit să fie.

Erau trei căi de ieșire din Manta. Coridorul, arcada și ușa. Ușa nu era pentru ea. Auri ieși prin boltă și ajunse în Port. Foxen se odihnea încă în castron, astfel că încăperea era mai întunecoasă, dar înăuntru pătrundea suficientă lumină. Portul nu fusese foarte activ în ultima vreme, dar cu toate acestea, Auri făcu verificările de rigoare. Pe raftul cu sticle de vin zacea o farfurie ciobită de porțelan, subțire ca petala unei flori. Dedesubt se găsea o carte de piele *in-octavo*, două dopuri de plută și un ghem de sfoară. Puțin mai în lateral, ceașca albă de ceai o aștepta cu o răbdare demnă de invidiat. Pe raftul lipit de perete se însirau un blid cu o bucată de răsină galbenă, o piatră neagră, o piatră cenușie și o bucată plată și netedă de lemn. Alături se zărea o sticluță cu dopul de sârmă deschis, amintind de o pasăre înfometată.

Pe masa din mijlocul încăperii zacea căteva boabe de ilex, întinse pe un postav alb, curat. Preț de o clipă, Auri le săgetă cu privirea, apoi le mută

pe raft – un loc mult mai potrivit. Privi în încăpere și încuviință în sinea ei. Toate erau la locul lor, aşa cum ar fi trebuit să fie.

Auri se înapoie în Manta, unde se spălă pe față, pe mâini și pe picioare. Își dădu jos cămașa de noapte, o împături și o vârî în cufărul ei din lemn de stejar. Se întinse veselă, cu brațele în aer, și se ridică în vârful degetelor. Apoi îmbrăcă rochia ei preferată, primită în dar de la el. Materialul era plăcut la atingere. Numele îi ardea ca un foc înăuntrul ei. Se anunța o zi încărcată.

Auri îl ridică pe Foxen din castron și îl așeză în palmă. Se strecură în Port printr-o crăpătură din perete. Nu era una prea mare, dar Auri era atât de subțire, încât abia dacă fu nevoie să-și răsucească umerii pentru a nu se freca de pietrele năruite. Avea loc suficient.

Van era o încăpere înaltă cu ziduri de piatră albă. Era un loc lipsit de ecouri, dacă nu puneai la socoteală oglinda cu suport. Însă în această zi, mai era ceva: o adiere gingășă de soare se strecu deasupra unei intrări arcuite, astupată cu dărâmături: bârne rupte și lespezi desprinse din tavan. Dar prin vârful arcadei pătrundeau o pată de lumină.

Auri se opri în fața oglinzii și luă peria țepoasă ce atârna deasupra cadrului de lemn. Își pieptănă pletele încâlcite, până ce părul i se involbură ca un nor în jurul chipului. Strânse pumnul în jurul lui Foxen și, fără strălucirea lui albastră-verzuie, încăperea fu din nou cufundată în beznă. Scrută prin întuneric, până ce zări dâra difuză de lumină caldă ce răzbătea din înaltul dărâmăturilor din spatele ei. Câteva raze se împletiră în părul ei auriu, spălăcit. Auri zâmbi satisfăcută de imaginea reflectată în oglindă. Scânteia precum soarele.

Ridică mâna, dezvăluindu-l pe Foxen, și se furișă iute în galeriile lungi ale Labirintului. În mai puțin de un minut găsi țeava de cupru înfășurată în postavul potrivit. Adevărata provocare era să găsească locul potrivit, nu? Urmă țeava prin tunelurile rotunjite de cărămidă roșie, cale de vreo nouă sute de metri, având grija să n-o scape din priviri prin încrăngătura de țevi alăturate. Dar deodată aceasta se încovoie puternic și se făcu nevăzută în perete, lăsând-o de izbeliște. Ce nerușinare. Desigur, erau nenumărate alte țevi prin preajmă, dar cele subțiri din cositor n-aveau înveliș. Cele înghețate din oțel lustruit erau mult prea noi. Cele de fier erau într-atât de nerăbdătoare, că ți-era și rușine de ele, dar erau învelite în vată de bumbac, iar Auri n-avea de gând să-și bată capul cu ele în această zi. Prin urmare, o luă pe

urmele unei țevi groase de ceramică. Într-un anumit punct, țeava pătrundea în pământ, dar în zona curburii, învelișul de pânză atârna zdrențuros ca veșmântul unui copil neastâmpărat. Auri zâmbi și desfăcu fâșia de pânză cu delicatețe, având grijă să n-o rupă mai tare. În cele din urmă, materialul cedă. Era perfect. O fâșie diafană de pânză cenușie, de lungimea brațului ei. Era obosită, dar vrednică, iar după ce o împături cu grijă, fata se răsuci și o luă la goană prin răsunătorul Umbriel, și de acolo tot mai adânc, până ajunse în Cei Doisprezece. Aceasta era unul dintre acele locuri schimbătoare, destul de rare în Dedesubt. Era destul de înțelept să se înțeleagă pe sine și suficient de curajos să fie el însuși, ba chiar atât de sălbatic încât să se schimbe, rămânând totodată credincios firii sale. Din acest punct de vedere era aproape unic, și cu toate că nu era întotdeauna lipsit de primejdii sau binevoitor, Auri se atașase de el.

Fata găsi încăperea boltită aşa cum și-o închis puise, luminoasă și vioaie. Razele călduroase ale soarelui pătrundea printre gratiile din tavan și luminau valea îngustă a acelui loc schimbător. Lumina se furișa printre țevi și grinzi, iar în drumul ei întâlnea străvechea pasarelă de lemn, dreaptă și trainică.

Zgomotul îndepărtat al străzii aluneca în dedesubtul adânc al lucrurilor. Auri auzi tropotul

libris.RO

Respect pentru natura și apă

copitelor pe caldarâm, aspru și ascuțit ca pocnetul încheieturii. Auzi huruitul distant al unei căruțe în trecere și murmurul estompat al vocilor. Freamătul glasurilor fu străpuns de urletul nervos al unui sugar care nu fusese alăptat la timp.

În dedesubtul Celor Doisprezece Galbeni se afla un iaz întins, adânc și neted precum sticla. Razele soarelui luminau suficient de puternic pentru a dezvăluia două încrengături de țevi din adâncul apelor. Avea deja paie acolo, iar pe o balustradă îngustă ce se întindea de-a lungul peretelui zări trei sticle. Auri le cercetă cu privirea și se încruntă. O sticlă verde, una maronie și una străvezie. Una cu un dop etanș, alta cu un capac răsucit, iar cea de-a treia cu un dop mare și gras. Erau de forme și mărimi diferite, însă niciuna nu era potrivită.

Auri își ridică mâinile, scoasă din sărite. Porni în fugă spre Manta, lovind cu tălpile dezgolite lespedea rece. Când ajunse, puse ochii pe sticla cenușie în care se aflau frunzele de levănțică. O ridică, o examină cu atenție, apoi o așeză la locul ei și ieși din nou. Străbătu cu pași grăbiți Portul, alegând de data aceasta intrarea înclinată în locul crăpăturii din perete. Urcă prin întortocheata Vergea, unde Foxen proiecta umbre sălbaticice pe pereți. În fugă, părul îi flutura asemenea unui drapel. O luă pe scările în formă de spirală ale Casei

Întunecate, dând roată, mai jos, iară roată, tot mai jos. Când auzi în cele din urmă susurul apei și clinchetul sticlei, știu că ajunsese în Clingi. Numaidecât, lumina lui Foxen se oglindi în tumultul negru al apei ce înghițise fundul treptelor spiralate. Într-un alcov micuț se aflau două sticle. Una albastră și subțire, alta verde și turtită. Auri își lăsă capul într-o parte și închise un ochi, apoi întinse mâna și prinse sticla verde cu două degete. Zâmbind satisfăcută, o înșfăcă și o luă la goană în sus pe trepte. La întoarcere, o luă prin Cavouri, să mai schimbe puțin aerul. Străbătu corridorul în fugă, făcu un salt peste prima crăpătură din podea cu grația unui dansator. Peste a doua săgetă în zbor de pasare, iar peste a treia trecu într-un salt sălbatic, cum se potrivește unei fete care sclipește ca soarele.

Când reveni în Cei Doisprezece Galbeni, era deja epuizată și gâfâia puternic. După ce-și trase puțin sufletul, îl vârî pe Foxen în sticla verde, căptușindu-l cu paie, și prinse încuietoarea pe garnitura de cauciuc, sigilând dopul temeinic. Ridică sticla în dreptul ochilor, rânji mulțumită, o sărută, apoi o aşeză cu atenție pe marginea iazului.

Dezbrăcă în grabă rochia preferată și o agăță de o țeavă de alamă. Zâmbi și se cutremură puțin, în timp ce peștișori fără astâmpăr i se bălăceau în stomac. Pe urmă își luă părul unduitor în mâini, îl dădu pe spate și îl legă cu fâșia cenușie de pânză